

ÁLLAMI TISZTVISELŐK LAPJA

PÉNZÜGYI, JOGI ÉS KÖZIGAZGATÁSI SZAKLAP

az Állami Tisztviselők Országos Egyesülete, valamint a Köztisztviselők Nyugdíjpótló és Segélyző Egyesületének
HIVATALOS KÖZLÖNYE

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
(Budapest, VII., nagydíófa-utca 16. földszint 7.)

Megjelen minden hó 10-én, 20-án és
a hó utolsó napján.

Előfizetési ár:
Egész évre 10 korona, félévre 5 korona.

A vasárnapi munkaszünet.

(Levél a szerkesztőhöz.)

Kedves barátom!

Az «Állami Tisztviselők Lapja» legutóbbi számában foglalkozott a vasárnapi munkaszünet kérdésével. Nem szeretek minden lében kanál lenni, de ehhez a kérdéshez, ha megengeded, a nevem nyílt aláírásával kívánnék hozzászólni.

Közlöd, hogy a miniszerelnök elismeri a számvevőségek érdemeit; elismeri, hogy sok kiváló, derék, munkás és szorgalmas tisztviselő van a számvevőségeknél. Ugy van; igaza van. De ilyen tisztviselő a szolgálat különböző ágazataiban mindenütt van: a ministeriumban is, a külszolgálati területen is. Hanem kényelmes, szent heverd-el napokat élő, a munkátlanságot szerető tisztviselő is akad majd mindenütt.

Ezeket a henyélő, munkakerülő tisztviselőket munkára kell szorítani, hogy kötelességeiket ők is hiven és becsületesen teljesítsék. Munkára kell szorítani — ha lehet és elcsapni őket, ha a szép szó nem használ.

Kik ezek? Nevezzük meg őket, hogy aztán elbánhassanak velök úgy, a hogy rászolgálnak.

Tizenkét évi főnökségem alatt azt tapasztaltam, hogy ezek az alakok — kevés kivétellel — egy és ugyanazok mindenütt: a pártfogóik által dédelgetettek, az ugynevezett protekciionskindek, a kiket a nyakunkra kapunk. Olyanok, a kikkel ha megkinálnak: kell-e? azt szoktuk mondani: kell a sárga fenének! De a nyakunkba kapjuk, mert el kell őket valahol helyezni, — ha már kinevezettek.

Hogy van ez másutt: mondják meg mások. Az én számvevőségemnél a lusták, a henyélők: a beprotegtált fiatal kezdők közül kerülnek elő. Egy-két diszpéldány beosztást kap hozzám is. Hogy nem érzik jól magukat nálam: az már az első két hét alatt kiderül. Vagy megjavulnak, vagy elkotródnak. Csakhogy itt a baj; ha egyik helyről a másikra seprik őket. Az üres polyva

polyva marad, ha bárhova tereljük is. Azzal nem értünk célt, ha az ilyen hanyag és lusta embereket egyik osztályból a másikba, vagy egyik csoportból a másikba, tehát hol ide, hol oda helyezgetjük. De ha már rakosgatjuk a tisztviselőket a végből, hogy megjavuljanak: kicserélném ezeket a lusta heréket a vidéki számvevőségeknél működő érdemes, kiváló tisztviselőkkel! Ez azonban nem tőlem függ. Ha kizárólag az én elhatározásom alá tartoznék: a szolgálatba lépő kezdő tisztviselőt az első öt év tartama alatt csakis ideiglenesen nevezném ki, az előbbrejutás minden akadálya nélkül, de azzal a hatálylyal, hogy öt éven belől, fegyelmi eljárás mellőzésével, legott elbocsátható legyen, ha a szolgálat kötelmeinek megfelelni nem tud, avagy nem akar. Meg tud-e felelni, s akar-e, nem-e? egykönnyen elbirálható. De mindenesetre elbiráltassék, nehogy a tisztviselő a főnök esetleges önkényének és szeszélyének legyen kiszolgáltatva; az ügy elbirálásánál azonban ezen idő alatt mellőztessék a hosszadalmas fegyelmi eljárás, az audiatur et altera pars elve ellenben követessék. Ismétlem, hogy megfigyeléseim, tapasztalataim s ezeken nyugvó meggyőződéseim szerint: a hanyag, lusta, henyélő tisztviselők nagyobb része a kezdő fiatalokból s különösen a protekció révén kinevezettek közül kerül ki. Ezeket kell kigyomlálnunk.

Ha kiteptük, kiirtottuk e haszontalan növényt, jó termő földben jó növény lesz a többiből. Az én tapasztalatom az, hogy mi sem csökkenti jobban a tisztviselők tisztí esküje és saját akarata által diktált munkásságának intenzivitását, mint az, ha heréket lát maga körül. A munkás méhek is üldözőbe veszik, sőt megölik a herét. Tisztviselő azonban nem bánhat így el tisztviselőtársaival; a főnökök keze is meg van kötve. A kinevező hatóság energiájára van itt szükség. Ha kinevezte jóhiszeműleg, csapja is el, ha jóhiszeműségében tévedett. Tévedni úgy is emberi dolog. Pusztítsák ki a heréket s hulljon a férgese.

Nem egyszer tanakodom: miért vesztette el egyik-másik tisztviselőm a munkakedvét? Eddig a

szorgalom és lelkiismeretesség mintaképe volt, vas-egészséggel megáldva, a hivatás embere, csupa tettvágy, a kötelességérzettől áthatva. Kérdőre vonom, meggyóntatom. Anyagi bajok vagy mi más keseríti a lelkét? Megtudom, kivallattam; rájövök magam is. A tulterhelés, a kimerültség! Különös iróniája a sorsnak: miért is élvezi a hanyag, a lusta, a here tisztviselő ugyanazt a javadalmat, melyhez a szorgalmas, lelkiismeretes, a kötelességteljesítés magaslatán álló tisztviselő oly nehezen, amaz pedig oly könnyen jut! Nincs is ebben igazság. De lehet is, kell is igazságot szolgáltatnunk. Mert még sem járja, hogy a míg az egyik izzad, görnyed és majd leroskad a munkában, addig a másik, a léha, trécseléssel lopja a napot és piszkálja a fogait...

Ennek véget kell vetni. Nem az egyedüli, de az egyik s szerintem hathatós módja: elűzni minden hivatalból az állami szolgálat egész vonalán a lustálkodókat és hanyagokat, a henyélőket és kényelemkedvelőket!

Nem támadom a protekciót, hiába is támadnám, bár látom romboló, pusztító, ambiciót ölő hatását és biz' igaz, hogy nem látom szívesen! Protekció azonban volt, van és lesz! De támadom azt a befolyást, a melyet a kegyes pártfogók, kegyeltjeik hivatali magatartása tekintetében a hivatalfőnökökkel szemben egyre türethetlenebb módon gyakorolnak. Azt még értem, ha az apa a fiát a hivatalba segíti. De ne kínálkozzék fel a befolyás még akkor is, ha ez a gyámolított kedvenc a szolgálat követelményeinek megfelelni vagy nem tud, vagy nem akar.

Vesd fel, kedves barátom, ezt a kérdést lapod hasábjain s hívd fel a hivatalok főnökeit, hogy szóljanak a dologhoz, az orvoslás módjához. Lesz alkalmunk felkérni az illetékes köröket — magát a miniszterelnököt is — hogy véleményeinket elolvassa és figyelmére méltassa. Ne halljunk pusztán panaszokat; a bajok orvoslására is mutassunk rá, mivel hogy: orvos és gyóntató pap előtt káros a titkolódzás, a mint Komáromban mondják.

Sólyom Felső

m. kir. pénzügyi főtanácsos.

A parciális mozgalmak.

I.

Ott voltam az első tisztviselői mozgalom bölcsőjénél, átéltem a tisztviselő-sereg fellobbanását, éreztem közönyét, harcoltam magam is a tisztviselői legszentebb érdekekért. Így ismertem meg az egyes tisztviselőkarok hibáit, jó tulajdonságait, sőt egyes egyéneket is.

Ez késztet arra, hogy *adóhivatali kartársaimhoz* néhány szót intézzek azokra a követelésekre, — mert másképpen nem nevezhetem — melyeket az «Adóhivatali Tisztviselők

Egyesülete» az «Állami Tisztviselők Országos Egyesülete» elnökségéhez benyújtott.

Téves uton járnak adóhivatali kartársaim!

A magyar tisztviselők egyik legfőbb hibája a tulságos parciális érzés. Minden ágazat tulbecsülni igyekszik enmagát és kiemelkedőbb jogokat óhajt szerezni a többinél. Ez szüli a parciális mozgalmakat. Pedig ez nem helyes. A magyar állam összes tisztviselőinek összkövetelését két szóval ki lehet fejezni: «Jogot és kenyeret» kérünk. Egyforma csavarok vagyunk az állam gépezetében. Az emberi testben a legkisebb szerv is létfeltétele az életnek. Egy egy ilyen szerv minden egyes állami tisztviselői ágazat.

A zugó szélben egy sóhajlás nesztelenül hangzik el, de egy ágyudörgést már észrevesznek azon az órhelyen, a hol a haza sorsát irányítják. Egy tisztviselői ágazat jajsza csak sóhaj, de 40,000 tisztviselő-család kérése már dörgés, melyet *kell* hogy észrevegyenek még azok is, a kik a tisztviselői kérések előtt kronikus nagyothallásban szenvednek. Ha édes hazánk 40,000 tisztviselője mind tagunk volna és ott állana az Országos Egyesület háta mögött, nem ott volnánk, a hol ma vagyunk! Volna akkor már régen pragmatika, fizetésjavítás, nyugdíjtörvényrevízió és több más.

A parciális mozgalmak megölői az összetartásnak és az eredményeknek. A m. kir. adóhivatali tisztviselők is ugyanazt akarják, mint más tisztviselőtársaink, miért küzdenek hát külön? Jöjjenek ide az Állami Tisztviselők Országos Egyesületébe; örömmel látjuk. Lesz helyük a választmányban és megláthatják, hogy az egyesületben a választmány önzetlenül, minden képzelt befolyás és vélt «szelíd nyomás» nélkül teljesíti nemes feladatát; védelmezi az egyes ágazatok különleges érdekeit is, de sohasem az összesség rovására, mert az nem lehet észszerű soha, ha a részért az egészet kockáztatjuk. Nem nyomnak itt el semmi fellobbanó lángot, sőt gyönyörködnek a váratlan világosságban; örömmel vesznek tudomást minden jogos óhajról és itt meggyőződhetnek, hogy az Egyesület igazán nemesen végzi feladatát.

Ne képezetek szerte e hazában parciális mozgalmakat; ne akarja senki sem követelésben, sem nyomorúságban tullicitálni egymást, mert egyformán mostoha gyermekei vagyunk e hazának. Hanem egy szívvvel, egy lélekkel csatlakozzék minden magyar tisztviselő az Országos Egyesület zászlója alá, akkor az egyetértés, az egységben rejlő erkölcsi erő meghozza a többi.

Dr. Móczár Elemér.

II.

Az «*Állami Tisztviselők Lapja*» legutolsó számában az Adóhivatali Tisztviselők Egyesületének az Országos Egyesülethez intézett levele közöltetvén s ahhoz a központnak egy irányadó tagja kritikai megjegyzéseket fűzvé, mintegy provokálva van most már azok véleményének az elmondása, a kik a választmányban a kérdés fölött dönteni fognak. Szerény magam részéről teljesen *aldírom a kritikai megjegyzéseket*, mert erre nemcsak *meggyőződésem* és a tisztviselők összességének érdeke iránti tekintet indít, hanem a *következetesség* is erre irányít engemet (a ki igazgató-választmányi tag vagyok) és azt hiszem, hogy legalább is az utolsó szempontból ugyanígy fognak nyilatkozni a választmány tagjai mind!

Lehetetlen is másképp! Komoly férfiak, nyugodt vita után, alaposan mérlegelve a kérdést, arra az eredményre jutottak, hogy a szakbizottsági elnökség fölött az Egyesületnek kell disponálnia és hogy a szakbizottsági tagok jogköre helye-

sen csak az elfogadott módon gyakorolható! Ez határozat is lett. Már most komoly ember se mától holnapra nem változtathatja nézeteit, se nem acceptálhat ma olyan elveket (egyések kedvéért) a miket tegnap veszélyesnek tartott az összesség érdeke szempontjából!

De meg a tagdíjkérdés bonyodalmainak elkerülése miatt se lehet eltérni az alapszabály pontjaitól, miket a szabály erején kívül a tapasztalat is helyesnek igazolt!

Részkérdésekben és új kérdésekben szabad minden választmányi tagnak külön véleményével előállania, de alapelvekben az elnöki enunciókat mellé kell tömörölnie! Hiszen alapelvünk a parciais mozgalmakkal szemben elfoglalt azon álláspontunk, melyet a szóban forgó kritikai megjegyzések írója olyan hüen adott vissza! E mellett maradunk!

Magamra nézve annyira e mellett vagyok, hogy ennek kimondásakor rögtön kiléptem a telekkönyvi tisztviselők egyletéből és aprehenziók dacára se léptem be az Igazságügyi Tisztviselők Egyesületébe, mert mind a két egyletet fölöslegesnek és a központ erejét gyöngítőnek tartom, ha már mindjárt a legjobb szándék szülte is őket!

Hasonlóan gondolkozván az Adóhivatali Tisztviselők Egyesületével szemben ezért melegen üdvözlöm és a választmányban csekély erőmmel támogatni fogom a kritikai megjegyzésekben kifejtett álláspontot.

Futó Ferenc.

A szolgálati fegyelem.

A szolgálati fegyelem kérdését bolygatják újabban a napilapok és valljuk be, nem minden ok nélkül. Szomorú tény az, hogy a magyar állami hivatalokban a szolgálati fegyelem meg van lazulva. De sehol sem annyira, mint a m. kir. államvasutak alkalmazottai körében, a hol újabban már olyan szomorú jelenségek mutatkoznak, a melyek kötelességévé teszik a komoly sajtónak, hogy ezt a kérdést napirendre hozza.

Az «Állami Tisztviselők Lapja» hivatása és rendeltetése távol áll a m. kir. államvasutaktól, mégis fájó szívvel kell felemlíteni, hogy avatatlan kezek és helyükre nem való vezetők ennyire tönkre tudták tenni néhány év alatt azt a szép intézetet, a melynek jó hírét még a külföld is ismerte...

Ha még sem szólunk részletesen az államvasutak ügyeibe, teszszük ezt azért, mert az a meggyőződésünk, hogy míg az államvasutak élén a mai vezetők állanak, nem is lesz ott se rend, se fegyelem, se szakszerű vezetés és a mi a fő: az alkalmazottak körében ambíció és munkakedv. Falra pedig borsót hányni nem szeretünk.

De mert már fel lett vetve a fegyelem kérdése, szembe nézünk azzal az állami hivatalok szempontjából. Azt talán nem szükséges hangoztatni, hogy úgy az állami szolgálat körében, mint egyáltalában mindenütt, a hol munka folyik, a legelső feltétele a rendnek, a pontosságnak, az ambícióval való munkálkodásnak: hogy a szolgálati rend és fegyelem, akár a hivatalok élén álló vezetők hibájából és gyengeségéből, akár a kormány által tanúsított elnézésből vagy nembánomságból meg ne lazuljon. Ezért gondoskodik a pénzügyminisztérium ügykörére vonatkozó szolgálati szabályok 68—70. §-a, hogy mindenki a törvényeket és szabályokat betartsa és hü legyen a királyhoz és a hazához; hogy a reájuk bizott teendőket lelkiismeretesen és szorgalommal végezze és kijelenti az 1887. évi V. t.-c., hogy fogházzal büntetendő az a tisztviselő, a ki hivatali kötelességének teljesítését megtagadja.

Ezért szabályozták a főrendiházi (szolg. szabályok 15. §-a), valamint a képviselőházi (képv. szolg. szabályok 21. §-a) tisztviselők fegyelmi eljárását stb.

Kimondotta a törvényhozás a tanítókra nézve is (1907. évi XXVII. t.-c. 17—19. §-a), hogy fegyelmi tekintetben mi a kötelességük és szabályozva, részletesen előírva van az engedelmesség, vagyis a fegyelmi rend a törvényhatósági szolgálat körében is (1886: XXI. t.-c., valamint a belügymin. 125,000/902. sz. rendelete). Ezért alkották a vasuti szolgálati rendtartást is (58,654/907. sz. keresk. min. rendelet), a mely azonban úgy látszik, a gyakorlati életben nem tudott teljesen érvényesülni.

Szóval, nincs egy szolgálati ága az állami adminisztrációnak, a melyben a szolgálati fegyelem előírva ne lenne.

Vége is, e nélkül lehetetlen is hivataloskodni és mi egész őszintén kijelentjük, hogy inkább elnézzük a kissé tulhajtott, emberséges szigort, mint mikor azt kell látnunk, hogy a fegyelem lazulása miatt tönkresilányítják a hivatal tekintélyét, jó hírnevét.

Pedig az a baj, a mi már 3—4 év óta a m. kir. államvasutaknál észlelhető, buján kezd nőni az állami hivatalokban is. Sok-sok hivatal tudna erről hajmeresztő dolgokat mesélni... A különbség csak az, hogy például a pénzügyi hatóságnál és hivatalnál nem okozhat vonatösszeütközést az, ha a protegált tisztviselők asztala tele van aktahátralékkal, vagy ha a tisztviselők jó nagy része cigarettákat csináltat egész istenadta nap a helyett, hogy lelkiismeretesen dolgozna.

Tisztelet a kivételeknek; de mióta nálunk ijesztő mérvben kezd elharapódzni a protekció és a hivatalban soron kívül és feltűnő módon mennek előre fizetésben és rangban olyan munkakerülő, egész nap henyélő tisztviselők, a kiknek lustaságát pótolja az ő magas pártfogójuk: azóta a szolgálati fegyelem minden téren lazulni kezd és bizony növekedik, terjed ezzel az elégedetlenség is...

Hiszen sokszor annyira meg van kötve a hivatalvezető keze, hogy akarva, nem akarva, kénytelen tűrni a hasznavehetetlen munkaerő lustaságát. Látja és észreveszi ezt a tehetetlenséget a tisztviselőkar is és ez az oka annak, hogy a főnök tekintélye kezd lassan-lassan elenyészni... Olyan állapotok állanak elő, a melyeknek forrása egyenesen azokban van, a kik kegyeltjeiket állandóan protegálják...

Pedig ha így folytatjuk, még nagy bajok származhatnak ebből. Exponált állásokra kineveznek olyan előregegett, szakmájukat nem értő egyéneket, a kik azelőtt semmire sem voltak használhatók. Ma, a protekció révén, vezető-állásban vannak. El lehet képzelni, milyen vezetés lehet az...

És ugyancsak protekcióból állásukban hagynak az aggkor felé járó tisztviselőket, a kik már régen megérették a nyugdíjazásra. De azért tovább szolgálnak, mert találtak befolyásos protektorra.

Hogy a henyélők egész serege soron kívül lép elő: ezt már nem is említjük, hiszen tudja ezt mindenki.

Hát igen is: ez öli meg a fegyelmet. Mert nem igaz az, hogy a személyzetben van a hiba. A tisztikart az illető miniszter elbánása, eljárása neveli. Csak lássa a tisztviselő azt, hogy nemcsak tőle várják el az igazságos, a kifogástalan eljárást, hanem követi ezt példaadásul az ő minisztere is: mindjárt másra fognak fordulni a viszonyok. Mert fegyelem lesz minden hivatalban, ha azokban nem lesznek kiváltságot élvező tisztviselők. Ha a hivatalvezető nem

*

lesz kénytelen szemet hunyni a fegyelmi vétség elől csak azért, nehogy maga alatt vágja el a fát.

Fegyelem kell! De ezt aztán szigorúan ápolja és tartsa fenn nemcsak a hivatal főnöke, hanem a miniszter is.

Boros J.

A mi körünkből.

A pénzügyi közigazgatás fogalmazási tisztviselői létszámában legközelebb nagyobb mérvű változások várhatók. Tán ez is egyik oka annak, hogy a magasabb állások maig sem töltettek be. Ugy halljuk, több nyugdíjazás is fog történni, habár épen a pénzügy az, a hol ki-ki addig szolgálhat, a míg meg nem unja a további szolgálattételt.

A várható nyugdíjazások által természetesen több állás üresedik meg. Ha ehhez veszszük a már is üresedésben levőket, meglehetősen sokan várhatnak az előmenetelre. Arról természetesen, hogy egyik-másik irányban, mikor határozunk, jóslásokba már azért sem lehet bocsátkozni, mert tudvalevő dolog, hogy a pénzügyminiszteriumban minden javaslat oly sok rostán megy keresztül, hogy mire ténynyé válik a kinevezés, akkor már egészen más nevek kerülnek a felszínre, mint a kizról először szó volt.

A komáromi pénzügyigazgató: Kovács József, már május hóban kérte nyugdíjaztatását és azóta tahitófalu birtokán él. Ugyanakkor kérte a nyugdíjaztatását a gyulai-val: Csák Györggyel együtt, de ez iránt, valamint a két üres állásnak betöltésére nézve, maig sem történt intézkedés.

Ott van a sátorlajuhelyi, valamint a nagyenyedi pénzügyigazgatói állás. Mindegyik betöltésre vár és nem történik semmi. És ott van néhány igazán már előregedett hivatalvezető, a kít régen kellett volna nyugdíjazni: maig is akadályozzák a fiatalabbak előmenetelét. Tiszta dolog, hogy az olyan vezetők, a kik már nem várhatnak semmit, nem valami jó szemmel nézik, ha az ifjabbak részt vesznek a tisztviselői mozgalmakban. Hiszen nekik már nincs várni valójuk!

Érdekes évforduló fog beállani f. hó 30-án. *Kupecz Ödön*, államtitkári címmel és jelleggel felruházott miniszteri tanácsos, ezen a napon éri el állami szolgálatba lépésének 40-ik évfordulóját... Évek hosszú sora óta ő a pénzügyigazgatóságok és adóhivatalok személyi ügyeinek az intézője, illetve ezen ügyekben a miniszter első tanácsadója.

Szeptember 30-ika tehát nem folyhat le közömbösen azon testület előtt, a mely a hivatalban őt tekinti vezérének. Erőben, egészségben érte el ezt a nevezetes napot *Kupecz*, a ki már megjelenésével is igazolja, hogy az idők járása nem pusztított rajta semmit.

Nagy idöket és eseményeket élt át ő is. Nem egy kartársa ministerré lett. Egész generatio nőtt fel mellette és alatta. Még a régiak is vezetőnek ismerik. Ő megmaradt minden idökbén, távol a politikától, administratornak.

Nem is szerette a zajt soha. Csendben dolgozott, mintegy visszahúzódva a nyilvánosságtól.

Egy nagy erénye a mi büszkeségünk is: szereti az irodalmat és lapunknak nincs egy száma, a melyet át ne olvasna. Hát az isten tartsa és fejleszse ezt a szép szokását még hosszú-hosszu éveken át.

Szomorú dolog, midön a tisztviselő visszaél a bizalommal. A midön összetéveszti az enyém és tied fogalmát. A midön olyan pénzhez nyul, a mely az ő becsületére van bízva...

Nagy kísértéseknek van kitéve a m. kir. adóhivatali tisztviselő. Az ember szinte önkénytelenül kérdezi: miért nem történik több baj, mint a mennyi tényleg előfordul. Kicsi fizetés; a megélhetés rettentő gondjai; otthon, a családban a nélkülözések... mind-mind ördögi vágyat támaszthatnak a gyengébb idegzetűekben. Csoda-e, ha ebben az okvetetlenül bekövetkező erkölcsi küzdelemben egy-két lélek elbukik?

Ott van a Joó Mihály esete. Karczagon volt adóhivatali ellenőr. Tán ha nem küldik Mezőturra az adótárnok helyettesítésére, még ma is a becsületes emberek sorában áll. Így, pénzt látva maga előtt, ennek csengése elkábitotta. Eleinte tán csak 1—2 koronát tett félre és mert látta, hogy nem veszik észre, később 10—50 koronával folytatta. Lett belőle néhány ezer. Persze, azt hitte a szerencsétlen, hogy visszateheti, mire rovancsolás jön... Csak arra nem gondolt: hogy miből?!

És elbukott. Ő maga is megijedt buta, lelketlen tettétől és megirtózva önönmagától, felvágta karjának az erét és mérget ivott. Így akart szabadulni az elmaradhatlan büntetéstől... Csakhogy a gondviselés életben hagyta őt, szegényére családjának. Bekísérték már a szolnoki m. kir. törvényszék fogházába...

Hát bünösnek bünös a szerencsétlen adóhivatali ellenőr. De részük van ebben a bünben azoknak is, a kik megengedik, hogy a szegény tisztviselő anyagi gondok között küzdje végig az ő nyomorult életét. A kik nem akarják belátni, hogy a m. kir. adóhivatali tisztviselők valóságos *hősies* harcot vívnak egy hosszú életen át, a midön megtartják sértetlenül azt a színarany becsületet, a mely oly fenségesen igazolja a testület megbízhatóságát, erkölcsi erejét.

Mert ne feledjük el, hogy az elbukottak csak elenyésző csekély százalékát képezik az egész létszámnak és hogy más államokban jóval több sikkasztás fordul elő, mint nálunk. Pedig másutt jól vannak fizetve a tisztviselők.

És ezzel a tisztikarral bännak mostohán a várbeli fényes palota nagy és hatalmas urai... Nem veszik észre, hogy a mit ők cselekszenek, az mindenre inkább alkalmas, csak arra nem, hogy megbízható tisztviselőkart teremtsenek.

Egyesületi élet.

× *A telekkönyvvezetők Országos Egyesülete* közgyűlést tartott. Mindég fájdalmasan érint, ha tisztviselőtársaink, az Országos Egyesülettől elkülönítve törekcsenek érdekeiket képviselni. Most is sajnálattal látjuk, hogy a telekkönyvvezetők, a kik meggyőződhetek arról, hogy Szegeden az Országos Egyesület felkarolta az ő ügyüket és pártolólág továbbította az ő kérelmüket is, mégis különleges álláspontot foglalnak el. Uj memorandumot is készítettek, a melyben van egy pont, a mely tán nem eléggé kollegialis. Azt kívánják ugyanis, hogy olyan tisztviselő, a kinek nincs telekkönyvi vizsgája, ne alkalmaztassék telekkönyvi s.-hivatalokban. Hát akkor *hol* szerezzon telekkönyvi gyakorlatot? Hát a vidéken, a hol kevés tisztviselő van, *hogyan* válogasson a főnök a vizsgás és nem vizsgás közt? És *mi* történjen szabadságolások esetén?... No de mi azért bátran várjuk a kérdés megoldását, mert *Töry* államtitkár majd meggondolja kissé, mielőtt a kérelem teljesítését javasolná. Arra persze a telekkönyvvezetők Egyesülete nem gondolt, hogy vidéki tagjainak fele nem vizsgás és így — nolle velle — most azok ellen dolgozik!

VEGYES.

* **Adóhivatali kinevezések.** Végre mégis megjelent a rég várt kinevezéseknek egy része. Sok név hiányzik a listából, a melyet mindannyian biztosra vettünk, hogy benn lesz az előléptettek között. A mennyire tehát örvendünk, hogy adóhivatali kartársaink közül néhányan ismét előre haladhattak a ranglétrán, annyira fájdalmasan érint az a körülmény, hogy több kiváló adótárnok és ellenőr nem részesülhetett az előmenetelben. Konstatálhatjuk különben, hogy ez alkalommal feltűnő módon tartották be a rangsort. A kinevezettek névsora a következő: I. oszt. adótárnokok lettek: Jellinek Vince nagykátai, Gencsy Gyula erzsébetvárosi, Rubrinyi Samu karánsebesi, Oravec János kunszentmiklósi, Stojadinovics Sándor szilágycsehi, Papp János szászvárosi, Nagy József nagykaposi, Gebauer Károly csaczi, Thury László tamási, Bajacsek János lévai, Stucker István giráltyi, Fercsák Ferenc bonyhádi, Gyöngyösi Ferenc szilágysomlyói, Fallek János sajoszentpéteri, Szabó Lajos zentai, Hutter Ferenc kőszegi, Kändl János kiskunhalasi, Zoubek János érsekújvári, Tarján János nagyszalontai és Pauly Károly kismartoni II. osztályu adóhivatali pénztárnokok. Elsőosztályu ellenőrök pedig: Martyák Vazul giráltyi, Loboncz Péter pancsovai, Gera Vince felsőöri, Csépany József dunavecsei, Csóka Lajos magyaróvári, Eckert Károly buttyini, Tóth Sándor enyingi, Molnár Árpád iglói, Beniács József alsódabasi, Gondá József battonyai, Szabó József mócsi, Asztalos József vágujhelyi, Keller Jenő turdossini, Abrugyán Károly kőhalmi, Szalay István jászberényi, Brunner József törökbecsei, Spácz Gyula homonnai, Kajdi József nagyszalontai, Bagoly János szigetvári és Bárány Agoston nagykőrösi II. osztályu adóhivatali ellenőrök. Az előléptett adótárnokok életrajzi adataiból a következőket közölhetjük:

Jellinek Vince nagykátai adótárnok 1853-ban született és 1875-ben tette le az első hivatalos esküt. Huszonnégy év óta várta előmenetelét, a mi tán mégis egy kissé hosszú idő. A rangsorban ő volt az első.

Gencsy Gyula, a ki az adóhivatali tisztviselők iskolázatási alapjának a pénztárnoka volt és mint ilyen sokat fáradozott kollegái érdekében, 1849-ben született. Miután 1869-ben lépett szolgálatba, 39 éve szolgál. Tehát épen a távozás küszöbén érte őt a kinevezés, pedig mint szakmáját értő, kiváló tisztviselőt ismeri őt mindenki.

Rubrinyi Samu karánsebesi adótárnok már koránál fogva is rászolgált az előléptetésre. 1846-ban született és szintén 39 éve szolgál. Az előléptetésre rég rászolgált.

Oravec János kunszentmiklósi tárnok alig néhány hete ünnepelte szolgálatának 35-ik évfordulóját. Jelenleg 63 éves.

Stojadinovics Sándor 1897 óta van Szilágycsehen. Született 1846-ban és 38 éve szolgál. Ellenőr lett 1876-ban, adótárnok pedig 1887-ben. Egyike a kiválóbb tisztviselőknek.

Papp János, szászvárosi adótárnok, ma 63 éves és épen 40 éve szolgálja az államot. Ő a kinevezettek között a legtovább szolgál. Valószínű, hogy ezzel a kinevezéssel aztán nyugalomba is megy, helyet engedve fiatalabb, munkabíró kollegáinak.

Nagy József Nagy-Kaposton 1848-ban született és 35 éve szolgál, tehát szintén a régi gárdából való.

Gebauer Károly csaczi tárnok, 1872 novemberében állott szolgálatba. Szolgálatának 35-ik évfordulóját tavaly ünnepelték kartársai és a csaczi intelligencia. 1849-ben született. Az előléptetésre rég rászolgált.

Thury László tamási adótárnok 18 éve várja az előléptetést; 1847-ben született és 1868 óta szolgál. Azok közé tartozik, a kik kizárólag önönmaguknak köszönik előmenetelüket.

Bajacsek László (Léva) N.-Lipcsében született 1850-ben. 1875 májusa óta szolgál. Nem rég került Lévéra.

Stucker István giráltyi adótárnok ma 57 éves és 35 éve szolgál.

Fercsák Ferenc (Bonyhád) a f. évben ünnepelte szolgálatának 35-ik évfordulóját. Az egész megyében nagy szeretetnek örvend. 1846-ban született.

Gyöngyösi Ferenc (Szilágysomlyó) 1858-ban született és 1879-ben tette le az első hivatalos esküt.

Faller János sajoszentpéteri adótárnok 34 éve szolgál. Született 1851-ben. Kiváló, szakképzett tagja az adóhivatali tisztikarnak.

Szabó Lajos (Zenta) 1852-ben született és 1874 óta van szolgálatban. Nagy tisztességben részesül az egész megyében.

Hutter Ferenc (Kőszeg) 1872. évi július hóban tette le az első esküt. Született 1847-ben.

Kändl János kiskunhalasi adótárnok Torontálban született 1851-ben. Most decemberben lesz 30 éve, hogy szolgál. 1879-ben lett adótiszt, 1884-ben ellenőr (Déván) és 1892-ben adótárnok Mátészalkán. Mai helyén 1895 óta van.

Zoubek János, a ki 1903-ban Tatáról került Érsekújvárra, 1857-ben született és 1877 óta szolgál. Adótiszt lett 1878-ban, ellenőr pedig 1883-ban.

Tarján János (Nagyszalonta) 1852-ben született és 1879-ben tette le az első hivatalos esküt. Egyike azoknak, a kik díszére válnak a nagy testületnek. Tizenegy hónapja van Élesden, a hol az adótárnokot helyettesíti.

Pauly Károly (Kismarton) 1872. évi november óta szolgál. 1847-ben született. Már rég megérdemelte az előléptetést.

* **Állami erdőtisztek mozgalma.** Az Országos Erdészeti Egyesület alkotmány-utcai helyiségében majdnem kétszáz erdőtisztviselő jött össze nagygyűlésre, hogy tanácskozzon a fizetésrendezésről, a melytől immár másodizben akarja őket a kormány elűtni azzal, hogy a létszámrendezést helytelen és méltánytalan alapelvekre fekteti. A gyűlésen Rónay Antal ministeri tanácsos, az ungvári főerdőhivatal vezetője elnökölt. Rónay Antal tudvalevőleg első elnöke volt a mi Országos Egyesületünk ungmegyei körének és a tisztviselői mozgalmakban mindenkor tevékeny részt vett. Kiválóbb, érdemesebb elnököt tehát az erdőtisztviselők nagygyűlése alig választhatott. A nagygyűlés Rónay elnöki beszéde után meghallgatta az előkészítő bizottság jelentését, aztán a következő határozati javaslatot fogadta el: «Az állami erdőtisztek összessége nevében és képviselőletében mai napon összejött nagygyűlés egyhangulag kimondja, hogy az állami erdőtisztek főiskolai képzettségüknel fogva jogot tartanak ahhoz, hogy a főiskolai minősítéshez kötött tisztviselői állásoknál 1909. évtől kezdve tervezett létszámrendezésben teljes mértékben részesüljenek: s fa- és földjárandóság címén élvezett mellékjárandóságukat nem tekinthetik sem oly mérvű, sem oly természetű illetményeknek, a melyek miatt a teljes mértékű létszámrendezésnél mellőzhetőek volnának. Ennélfogva kérik, hogy a létszámrendezés reájuk az említett mellékjárandóságok érintetlenül hagyásával teljes mértékben kiterjesszessék. A mennyiben azonban ezek a mellékilletmények elháríthatlan akadályai volnának annak, hogy az állami erdőtisztek e létszámrendezés keretébe teljes mértékben bevonassanak, készek belenyugodni abba, hogy a mellékilletmények, mint ilyenek, a szerzett jogok biztosítását célzó átmeneti intézkedések mellett, tőlük elvonassanak.» Az értekezletet követő 3-ik napon egy küldöttség tisztelgett Rónay Antal ministeri tanácsos elnöklésével a földmivélségi ministernél az állami erdőtisztek létszámrendezése ügyében. Rónay Antal üdvözlő szavaira a földmivélségi minister a következő beszéddel válaszolt: «Méltóságos ministeri tanácsos ur! Tisztelt uraim! Előre bocsátom, hogy az államkincstár jelenleg igen nehéz helyzetben van és e téren minden egyes tárca ministerei helyzetét is nagyon súlyossá teszi. Előre bocsátom azt is, hogy e nagyon nehéz financiai helyzet mellett is az erdészeti személyzet statusrendezésére egy igen nevezetes összeg van az 1909-ik évi költségvetésbe fölvéve. Megjegyzem, hogy a költségvetést a ministertanács már véglegesen megállapította és már nyomtatás alatt is áll. A mi a természetbeni járandóságot és annak méltánylását illeti, arra nézve kijelenthetem, hogy az alsó statusrendezés alkalmával azok lehető fontartása

mellett foglaltam állást, de azt is be kell vallanom, hogy a mostani statusrendezési tárgyalás folyamán ezek az illetmények voltak a főnehézség. En tudomásul veszem Meltóságod e részben tett nyilatkozatát, folytatni fogom a tárgyalásokat a miniszterelnök úrral, mint pénzügyminiszterrel; semmi kétségem az iránt, hogy a hazai erdészet iránt ő is teljes jóindulattal viseltetik és az esetben, ha megegyezésre jövünk, a mit remélek, akkor a megegyezésnek már nyoma lehet az 1909. évi költségvetés megokolásában s az eredmény az 1910-iki költségvetésen végleg keresztül is vihető volna. Ez az, a mit mondhatok ma. En hosszú évek sora óta dolgozom együtt önökkel, sok nehéz helyzetben, sok kényes kérdésben tárgyaltunk együtt s én e hosszú idő alatt — önöket csak tisztelni, becsülni tanultam és minden túlzás nélkül mondhatom, hogy az alatt az idő alatt, a míg együtt dolgoztunk, az erdészeti tisztikar pozíciója és tekintélye nemcsak nem csorbult, hanem emelkedett. Legyenek meggyőződve, hogy hivatalos igyekezetüket és hazafias érzelmeiket teljesen méltányolom és mindig örömmre szolgál, ha az önök érdekeit a közérdek keretén belül előmozdítani alkalmam van.»

* **Állami végrehajtók az adóhivataloknál.** Ily cím alatt lapunk ez idei 24-ik számában megjelent cikkre, Erdei Lajos szekszárdi állami végrehajtó, választ küldött hozzánk, a melyből közöljük a következőket:

«Az adóbehajtás igen kis részét végzik ez idő szerint az állami végrehajtók. Az igazgatóságok rendszerint díjnyokokat küldenek ki. Ha az adókezelés reformja bekövetkezik, valószínű, hogy az állami végrehajtók a mostani szolgabírói járási végrehajtók teendőit is fogják végezni. E réven tehát várható, hogy külszolgálatra is kiküldenek bennünket. Ez azonban nem szünteti meg abbéli sérelmünket, melyet előmenetelünk lassúsága által szenvedünk. E tekintetben az adótisztek jóval jobb sorsban részesülnek. Ellenben — nem az adóhivatali tisztek, hanem az állami végrehajtók közt méltán fog újból felhangzani az a kérelem, hogy az adóhivatalhoz való beosztásuk alkalmával, szolgálati évüknek megfelelőleg, az adóhivatali tisztekkel egyenlő rangsorba soroztassanak. Hogy az egyes ágazatok szerint az ágazatokat vezető adóhivatali tisztek teljesítsék és vezessék keresztül a végrehajtást valamint az az állítás, hogy az állami végrehajtói címmel az adóhivatalhoz beosztott tisztviselő a *belsőszolgálat* tekintetében is ne lehessen ép oly *szakközeg*, mint az adótiszt minőségben működő, szintén nem áll meg, mert míg egyrészt az állami végrehajtói szakvizsgának az adóhivatali utasítás is tárgya, másrészt az igazgatóságnál oly különféle ágazatban működött állami végrehajtó szerzett az adóhivatalnál értékesíthető szakismeretet is, egyebekben pedig a gyakorlat folytán illet ép ugy elsajátíthat, mint a hogy bármely adóhivatali tiszt elsajátította. A végrehajtás foganatosításánál pedig, a mely az adóhivatali szakközeg által kiállított *hátraleléki kimutatás alapján* történik, ha bármennyi *belsőszolgálati* szakismerete van, azt nem használhatja, a mennyiben a végrehajtás elleni bármiféle kifogás elbírálása az igazgatóság és nem a kiküldött végrehajtó hatáskörébe tartozik, a mi természetes is.»

* **A tanítók lakbére.** Az Állami Tisztviselők Országos Egyesülete felterjesztést intézett a kultuszministerhez, a melyben az állami népiskolai tanítók lakpénzének felemelését kérte. Az egyesület felterjesztésében utal arra, hogy az állami tisztviselők a folyó év utolsó negyedétől kezdve magasabb lakpénzekben fognak részesülni. A lakpénzek felemelésével a törvényhozás az állami tisztviselők szűkös megélhetési viszonyait javította. Azok az okok azonban, a melyek az állami tisztviselők helyzetének ezen javításánál irányadók voltak, fennállanak a népiskolai tanítókra nézve is. A népiskolai tanítók az 1907. XXVI. t.-c. által megvalósított magasabb illetmények ellenére is most is oly szűkös javadalmazásban részesülnek, a melyek a mostani drágasági viszonyok között csak a legszerényebb megélhetést biztosítják. Kérik tehát, terjeszszék ki a lakpénzek felemelését az állami népiskolai tanítókra is, a kiket ép ez a törvénycikk szintén állami tisztviselőknek minősített.

* **A tervezett új adóhivatalok felállítása,** hosszas előkészület és még hosszabb tárgyalások után, mai napig sem történt meg. Pedig nagy érdekek fűződnek ahhoz,

hogy egyes adóhivatali kerületek mielőbb kisebbtessenek és ez által egy-egy adóhivatal teendője csökkentessék. Horvátországban Szlatinán már a házbért is fizeti a kincstár az ott felállítandó adóhivatal részére kibérelt hivatali helyiségek után, de azért adóhivatal maig sincsen. Ilyenformán van ez másutt is. Pedig a tisztviselők előmenetele szempontjából is kívánatos volna, hogy az új hivatalok felállítása folytán szervezett állások mielőbb betöltsessenek. Nem említettük volna ezt a dolgot, de legutóbb igen sok helyről kaptunk sürgető panasz-sorokat és ezek indítottak arra, hogy ezt a kérdést szóvá tegyük.

* **Az állami erdészeti tisztviselők mozgalmára** vonatkozólag lapunkban megjelent közleményekre Bokor Róbert m. kir. erdőtanácsos Apatinból levelet intézett hozzánk, a melyben kijelenti, hogy a maga részéről is helyénvalónak tartja, hogy az Országos Egyesület kebelében külön erdészeti szakbizottság alakíttassék, a mely bizottság felkarolná az erdészeti tisztviselők ügyeit és az Egyesülettel egyetértőleg eljárna az erdészeti tisztviselők érdekében. Kijelentjük e levélre, hogy a szakbizottságok alakítása alkalmával erre nézve a választmánynak indítványt fogunk tenni.

* **A pénzügyi hivatalok hivatalos helyiségein** alkalmazott címfeliratokra vonatkozólag tett kifogásainkra maig sem történt semmi. Ott díszlenek még ma is ezek az abszurd feliratok, díszére a pénzügyi közigazgatás gondosságának és jóízlésének. Kifogásoltuk mindenekelőtt a *IV-ik kerületi állampénztár* címfeliratát, mely nem *magy. kir.*-nak, hanem csak *királynak* mondja az állampénztárt. Kifogásoltuk azt, hogy a címtáblákon a *«Pénzügyigazgatóság»* alatt ott van, kiírva, a *város neve* is, mintha minden józan eszű ember nem tudná azt, hogy a *Marosvásárhelyen* székelő m. kir. pénzügyigazgatóság nem lehet a *trencsényi* hivatali helyisége. Minek tehát ez a cím: *M. kir. Pénzügyigazgatóság Marosvásárhelyen*, midőn az egyedül helyes csak ez lehet: *«M. kir. Pénzügyigazgatóság»*. . . A midőn most újból szóvá tesszük ezt a kérdést, abban a meggyőződésben tesszük, hogy az illetékes körök alkalmat fognak keresni vagy arra, hogy beannúnket álláspontunk helytelen voltáról meggyőzzenek, vagy arról, hogy jóindulatu figyelmeztetéseinket ugyanazzal a jóakarattal kezelik. Mi a világért sem akarunk beleavatkozni az administratio dolgaiba. De a mit minden szem láthat, a mi minden jóízésű magyar embernek kell, hogy feltűnjön, ott már kötelességünk szót emelni. Tesszük pedig azért, mert el se tudjuk képzelni, hogy az illetékes körök az okos szót semmibe sem veszik.

* **A postaszolgálat a hadgyakorlaton.** A veszprémi és hajmáskéri posta- és telefonhivatalok munkája elképzelhetően elég nagy gondot okozott az oda beosztott postásoknak. A soproni posta-távirdaigazgatóság ebből az alkalmából nagyobb számú kiegészítő erőt alkalmazott. A postahivatal Veszprémben Ambrus Elek posta-távirda felügyelő, a távirdát Vischer Adolf posta-távirda felügyelő, az udvari távirdát pedig Blassejovszki Károly vezette.

* **A posta-távirda műszaki tisztviselői** nemzetközi congressust tartanak szeptember 22-én Budapesten. Eddig az egyes államok adminisztrációinak technikusai önállóan folytatták munkálkodásukat. Ennek következménye volt, hogy a nemzetközi forgalmat érintő műszaki kérdések terén az egyöntetűség hiányzott. Ezen a téren a közérdekekben kívánatos egyöntetűséget van hivatva előmozdítani a műszaki tisztviselők most összeülő értekezlete. Kossuth Ferenc kereskedelmi miniszter, Sztéryny József államtitkár és Szalay Péter államtitkár, posta- és táviró-elnökigazgató hathatós támogatásának köszönhető, hogy az első konferencia megtartható. Az értekezleten 47 külföldi műszaki tisztviselő vesz részt, a következő állami adminisztrációk részéről: angol, dán, francia, német, németalföldi, olasz, porosz, osztrák, román, svéd, szerb, török. Az értekezleten csakis műszaki kérdések kerülnek megvitatásra. Az értekezlet egy héttig fog tartani. Az értekezlet elnöke Kolossváry Endre műszaki főigazgató.

* **A tisztviselői hitelügyek** rendezésének kérdésében kaptunk felszólalást. Tudvalevő dolog ugyanis, hogy Országos Egyesületünk erre nézve egy tervezetet dolgozott ki, amelyet aztán átadott a miniszterelnöknek. Ez a tervzet ma is ott van a miniszterelnöknél, sőt azóta még két helyről lett ilyen bemutatva, de egyikre nézve sem nyilatkozott a kormány. A felszólalást, mely ezt a kérdést tárgyalja, már azért is közöljük, mert kötelességünk a tisztviselőtársaink körében megnyilatkozó véleményeket és nézeteket, a kérdés tisztázása érdekében, kritika alá bocsátani. Szól az a következőképen:

«A tisztviselők hitelkérdése legutóbb azon alkalomból lett az Országos Egyesület ülésén tárgyalva, hogy a győri kör erre nézve sürgető indítványt adott be. Öszintén megvallva, mi, itt a vidéken, örömmel vettük győri kartársaink állásfoglalását. És habár szívesen látnók, ha ez a kérdés végre-valahára dülőre jutna, mégis megokolva látjuk az Országos Egyesület várakozó álláspontját is. Szinte félve merünk pozitív állást elfoglalni, mert nem szeretnők, ha elhamarkodva hozatnék határozat. Most azonban egy újabb esemény komoly meggondolásra készítet. Kezembe jutott egy felhívás, amely a vasutasokhoz van intézve. Aláírta azt *Batthyány Tivadar gr.* is. Egy *vasúti hitelbank* alapítására hívja fel ez a felhívás a vasutasokat. Egy pillanatig sem kételkedem, hogy ez a hitelbank meg is lesz. Vajjon ha mi, állami tisztviselők, hasonló módon járnánk el, ha az Országos Egyesület szintén kibocsátana ilyen felhívást, nem lehetne-e várni, hogy ezen az uton mi ezt a hitelbankot meg tudnók csinálni? Én nem foglalkoztam a részletekkel. Csak az idea ragadt meg és a példa. Végre meg lehetne kísérteni. Feltéve, hogy jelen soraim méltatásra találjanak, azt ajánlanám az Országos Egyesületnek, lépjen ebben a kérdésben érintkezésbe *Gabrovicz Ede* pénzügyministeri osztálytanácsos, lottoigazgatóval, ha ki tudvalevőleg a legnagyobb tisztviselőegyesület (a bánya és erdészeti tisztviselők takarékszövetésének) elnöke. Én azt hiszem, hogy ezzel az egylettel karöltve, meg lehetne oldani ezt a kérdést.»

Elismerjük, hogy a szóban levő kérdést egyik napról a másikra, nem lehet dülőre vinni. Ezt alaposan meg kell gondolni. Csak előmozdíthatná a kérdés célszerű megoldását, ha a kivételre nézve azoknak a véleményét is meghallgatnók, a kik évek óta a tisztviselői hitelügyekkel foglalkoznak és így ennek a fontos kérdésnek minden részletét alaposan ismerik. Már ezen oknál fogva is szükséges volna, ha az Országos Egyesület egy *szakértekezletet hívna* egybe, amelyben részt vennének a magyar hitel-egyletek összes vezetői, elsősorban természetesen *Gabrovicz Ede* is. Ezen értekezlet elé bizonyos, előre megállapítandó kérdéseket kellene terjeszteni, a melyekre nézve a megjelent szakférfiak elmondanák véleményüket. Így tán lehetne valami expedienst találni, amely kivezetne bennünket a mai bizonytalanságból. Mert az bizonyos, ha arra várunk, hogy a pénzügyministeriumból kapjunk elhatározó választ, akkor ítélet napjáig várhatunk...

* **A németországi állami tisztviselők helyzetét és törekvéseit** tolmácsoló cikk jelent meg egy berlini lapban. Ez a cikk is igazolja, hogy a mit mi lapunkban évek óta hirdetünk, az más államokban is foglalkoztatja a lelkeket. A parciális mozgalmakat teljesen megszüntető, külön egyesületeket feleslegessé tevő központi egyesületben való tömörülés az, amely Németországban is sürgetnek. A cikk ugyanis, befejező részében, ezeket mondja: «a tisztviselőség, elismerve a fennálló nehézségeket, legyen azzal tisztában, hogy csakis az egyes tisztviselői szakmakörök együtt-tartásával nyer a testület gazdasági hatalmat, mely ténynel aztán a kormánynak számolni kell... A mai, szétszórtan működő tisztviselői alakulatokat egyetlen egy nagy egyletben kellene egyesíteni, mert csak ez teszi lehetővé a tisztviselők kivánságainak a kivívását... Ezeket a bölcs szavakat jó volna megszívlelni mindazoknak a szakmaköröknek, a melyek külön parciális egyesületek alakítása

által egyrészt felesleges pénzbeli terhet rónak tisztviselőtársaik vállaira, másrészt pedig olyan reményeket ébresztenek a tagokban, a melyeknek megvalósítását az egyesületek épen anyagi és erkölcsi gyengeségüknél fogva, elő nem mozdíthatják.

* **A tisztviselői biztositékok** visszaszolgáltatása még mindig nem történt meg. Talán épen azért, mert hónapok, évek óta sürgetjük. Sürgette azokat az Országos Egyesület is és akkor esett meg az akkori miniszterelnökkel, hogy a küldöttség vezetőjének beszédjére adott válaszában kijelentette, hogy szívesen adná vissza a szolgálati biztositékokat, de tudva van, hogy ezt törvényhozási intézkedés nélkül nem teheti. Magyarország akkori miniszterelnöke tehát nem tudta, hogy a törvényhozás már törvényt is hozott és hogy most már mi sem állja útját annak, hogy a biztositékok kiadassanak. A kormány azóta változott, de a tisztviselői biztositékok maig sincsenek visszaadva. Ugy látszik, a volt miniszterelnöknek igaza van: újabb törvényt kell hozni, amely aztán utasítsa a pénzügyministert, hogy az 5 év előtt megalkotott törvényt respektálja és azt azonnal hajtsa végre. Mi az egész eljárásban egyet látunk és ez az, hogy a pénzügyministeriumban nincsen senki, aki a ministert a tisztviselői közvéleményre és a nyilvánult jogos óhajásokra és kérelmekre nézve állandóan tájékoztatná. Mert lehetetlen dolognak tartjuk, hogy a miniszter ne intézkedett volna, ha az érdekelt tisztviselők nyugtalan-ságáról értesülése van. Végre sem lehet az a célja, hogy az elégedetlenséget növelje ezen kérdés végleges rendezésének az elodázásával. Ujból kérjük tehát azokat, a kiknek feladata, hogy ebben a kérdésben a ministert tájékoztassák, hassanak oda, hogy ez a kérdés végre-valahára lekerüljön a napirendről. Még egy megjegyzésünk van. Panaszt kaptunk, most már ismételve, hogy sok helyen a kiutalt biztositékok *bélyeges* nyugtára adják csak ki. Utána jártunk a dolognak és kijelenthetjük, hogy ez a kivánság jogosulatlan. Tessék mindenkinek bélyegtelen nyugtát adni és ha az utalványozó hatóságnak úgy tetszik, ám leletezze meg a nyugtát. Ha a dolog a közigazgatási bíróság elé kerül, az okvetlenül felmenti a nyugtázót a bélyegkötelezettség alól.

* **A posta-távirda igazgatási tisztviselői** cím alatt hoztunk egy cikket, amely a postáskörökben nagy fel-tűnést keltett. Különösen tárgyalták azt a *Postás-Casinó*-ban, melynek lapja most bő kivonatban ismerteti ezt a mi közleményünket, a következő megjegyzésekkel kísérve azt:

«Ezt a megrovást gyönyörű vezércikk keretében az «*Állami Tisztviselők Lapja*» adja. Köszönettel nyugtatjuk, s hogy mennél többen vehessenek róla tudomást, mi is leszögezzük. — Hogy mi az oka ennek a botrányos indolenciának, arról mi tudnánk mesélni s ha az érdemes szerkesztő ur érdeklődik, alkalom adtán szólhatunk róla. — Hányszor vezércikkeztünk mi hasonló értelemben? Hány-szor hívtuk őket, hogy küzdelmeink részesei és irányítói legyenek, s mint szerkesztő ur is látja, mi az eredmény? A közigazgatásiak összes működése a mozgalmak letörése s az ezek kapcsán indított fegyelmi vizsgálatok vezetésében merül ki. És lássa szerkesztő ur, ebben keresse az okát annak is, hogy a posta kezelési tisztviselői előbb tudtak s előbb voltak kénytelenek lerombolni egy másik falat: azt, amely a tisztviselőt az altisztól, a szolgától választotta el. Mi haladunk a magunk tökéletesedése útján, a közigazgatásiak pedig várnak az aratásra. És fognak is aratni dusábban mint mi. Higyje el nekünk ezt az «*Állami Tisztviselők Lapja*»-nak érdemes szerkesztője s tartsa eviden-tiában, hogy az eredmény idején e tényt is leszögezhesse.»

* **Az állami munkásbiztosító hivatal** megalapítása-kor nem volt olyan személyzettel ellátva, amely a nagyarányú hivatal felszaporodott ügyeit el tudta volna látni. Ez természetesen sok panaszra adott okot, s a hivatal

vezetősége azzal akarta enyhíteni a bajt, hogy a személyzet szaporítása iránt tett előterjesztést. El is készült a javaslat s őszre tervezték a személyzet szaporítását. Értesülésünk szerint azonban pénzügyi okokból elmarad a személyzet szaporítása. A pénzügyministeriumban ugyanis törölték a szaporításra vonatkozó tervezetet, s így a munkásbiztosító hivatalban ez idő szerint nem szaporítják a személyzetet.

* **Törökországban** a sok mindenféle adón kívül volt idáig egy törvényben nem gyökerező, de törvénytől is kötelezőbb erejű adó: a borralaló, a mely mindenkinek kijárt, a legegyszerűbb ajtónállótól föl a legmagasabb rangú tisztviselőig. Ősi szokásjog szentesítette kötelezővé. Az új rendszerrel ez a törököt annyira jellemző s szinte közmondásossá vált adózás is megszűnik, — ha ugyan igaz. Az összes vámigazgatók ugyanis egy ministeri rendeletet kaptak, mely a vámhivataloknál annyira elharapódzott baksismódszert a legszigorubbán megtiltja. A baksis eddig ugyanis a vámházakban is kötelező volt. Török vámhivatalból ugyan teremtett lélek még nem vitte ki elvámolt jószágát, addig, míg a megfelelő baksist le nem szurta. Egy konstantinápolyi nagykereskedő panaszára most a minister el akarja törölni a föld színéről a hagyományos baksist. A rendelet igen szigorú hangon adja tudtára a vámigazgatóknak e rendszer beszüntetését. A szabályszerűen lerótt tarifadíjakon kívül egyéb illetményt, mint a milyent a vámszabályzat előír, a felektől ezentul beszédni tilos. Az a tisztviselő, a ki ezen rendszabály ellen vét, minden további eljárás nélkül azonnal elbocsátandó.

* **A zalaegerszegi állami tisztviselők** az elmúlt héten *Odor Géza* kir. tanácsos, pénzügyigazgató elnöklete alatt értekezletet tartottak, melynek egyetlen tárgya a lakásbér-kérdés volt. Egyhangulag elhatározták, hogy emlékiratot nyújtanak be a pénzügyministerhez, a melyben kérni fogják, hogy a zalaegerszegi lakáspénzt a budapestinek 90%-ában állapítsa meg.

* **Hivatalos stílus.** Nemcsak az állami hivatalokban teremnek a csodabogarak. Feltalálhatók azok a társulatok és magányosok írott beadványain is, a melyek az állami hivatalokban iktatás alá kerülnek. A sok közül, ime egy. A Bodrogközi Tiszaszabályozó Társulat levelet intéz a nyiregyházai m. kir. pénzügyigazgatósághoz. Szól pedig ez a levél következőképen:

Tek. kir. Pénzügyigazgatóságnak Nyiregyházán.

„Bodrogközi Tiszaszabályozó Társulathoz tartozó *Berczel* és *Viss* község 1906. év végével *hátralekban maradt egyesített ártéri kimutatásait a község előjáróinak leendő beszédésének trendelésével kiküldetése céljából* tisztelettel mellékelve küldöm.»

* **Személyzetiek.** *Dr. gróf Wickenburg István*, a fiemei és magyar-horvát tengerparti kormányzóságnál alkalmazott ministeri tanácsos, kormányzó-helyettesé lett kinevezve. *Wickenburg István* gróf tudvalevőleg a tengerparti állami tisztviselők Egyesületének elnöke. — *Opris Péter* m. kir. posta-távirda főigazgató Pécsen, már hazaérkezett Karlsbadból és még e hó elején átvette hivatalának vezetését. — *Ererwirjn*, a hollandi földművelésügyi, ipari és keresk. ministerium kereskedelmi osztályfőnöke, a mi intézményeink tanulmányozására Budapesten volt.

* **A bányászat körébe** tartozó kezelési ágazatoknál alkalmazott műszaki tisztviselők létszámában kinevezettek a következők: *Dr. Szokol Pál* bányatanácsosi címmel felruházott főmérnök, a felsőbányai bányaiskola vezetőtanára, valamint *Veress József* a szélaknai bányahivatalnál főmérnök és *Kremnitzky Armand*, a sóvári főbányahivatal főnöke, bányatanácsosokká. Továbbá *Berencei Kováts Géza* a nagybányai bányaiskolánál, *Prunner Róbert*, *Székely Vilmos*, a felsőbányai bányaiskola tanára, *Ebergényi Kálmán*, a tordai sóbányahivatal főnöke, a kinek a tordai tisztviselőmozgalmakban tevékeny része volt, *Urbán Mihály* és *Oczwirk Ede*, a verespataki leányiskola tanára, *Starna Sándor*, a szélaknai bányahivatalnál mérnök, *Makové Miklós* bányaiskolai tanár, *Vajna Miklós* és *Bárdos Lajos*, a budapesti főfémjelző és fémbeaváló hivatalnál mérnökök, végre *Burdás*

Lajos, a ministeriumba beosztott bányamérnök, főmérnökökké.

* **A pénzügyigazgatás köréből.** A Szekszárdra át-helyezett *Brey Imre* helyére, pozsonyi pénzügyigazgató-helyettesnek *Kampfmüller Károly* pénzügyi titkár lett kirendelve. Az új helyettes Pozsonyban született 1851-ben. Ugyancsak itt tette le az első hivatalos esküt 1872-ben. A kezelésben szolgált 1883-ig, a mikor fogalmazóvá lett kinevezve. 1893-ban segédtitkár, 1899-ben titkár lett. Hosszu szolgálati idejét e szerint a pozsonyi pénzügyigazgatóságnál töltötte. Kiválóan jártas a fogyasztási adók kezelésében. Rendkívül szorgalmas és munkabíró tisztviselő. — *Hosszu Gyula* kir. tanácsos, miskolci pénzügyigazgató, az Országos Egyesület ottani körének elnöke, hosszabb szabadságra ment. Távollétében *Berner Géza* helyettes vezeti a pénzügyigazgatóságot. — *Bajza István dr.* kir. tanácsos, pécsi pénzügyigazgató, visszatért szabadságáról és átvette hivatalának a vezetését. *Auguszt Ferenc* pénzügyi tanácsos pedig most kezdte meg szabadságát. — *Fodor Mihály* és *Bárczi Iván* pénzügyi tanácsosok, zombori pénzügyigazgató-helyettesek, visszatértek szabadságukról. *Törös Sándor* pénzügyigazgató-helyettes pedig most élvezi 4 heti szabadságát. Távollétében *Marossy Ferenc* pénzügyi titkár helyettesíti. — *Györbíró Benő* pénzügyi tanácsos, szekszárdi pénzügyigazgató-helyettes, valamint *Brey Imre* pozsonyi pénzügyigazgató-helyettes, hasonló minőségben át-helyeztetett Lugosra, illetőleg Szekszárdra, *Borosyán Sándor dr.* pénzügyi titkár pedig saját kérelmére Szekszárdról Székesfehérvárra. — *Hosszu Gyula* p. ü. tanácsos, nagyszebeni pénzügyigazgató-helyettes, e napokban ment 6 heti szabadságra, melyet Szatmármegyében tölt. — *André László* kir. tanácsos, egri pénzügyigazgató, szabadságon volt, midőn az egriek szolgálatának 40-ik évfordulóját megünnepelni szerették volna. Most, hogy szabadságáról hazaérkezett, a pénzügyi tisztviselők testületileg keresték föl *Domé József* pénzügyi tanácsos, igazgató-helyettes vezetésé alatt. A jubilans igazgató tiszteletére fényes bankettet rendeztek, a melyen a város és megye előkelőségei is megjelentek.

* **Az országos kataszteri felmérés** személyzeti létszámában kinevezettek: *Berczeli István* felmérési felügyelő a VII. fizetési osztályba; *Kulka Henrik*, *Pech István*, *Bánik Gyula*, *Nováczik Tamás*, *Verbőczy Antal*, *Deákny Imre* kataszteri főmérnökök, *Havas József* háromszögelő mérnök, háromszögelő főmérnök a VIII. fizetési osztályba.

* **A m. kir. adóhivatalok köréből.** *Adamovszky Rezső* győri m. kir. adótárnok, levelet intézett hozzánk, adatokkal beigazolvva azt, hogy mindazok a tisztviselők, a kik eddig Győrből való áthelyeztetésüket kérték, azt családi okokból cselekedték. Kívánjuk a szolgálat és tisztviselőtársaink érdekében, hogy az így legyen.

* **A számvevőségek köréből.** *Thury Mihály* pénzügyi számtanácsos, a gyulai pénzügyigazgatóság mellé rendelt számvevőség főnöke, 6 heti szabadságát szatmárhegyi birtokán tölti. — *Sólyom Jenő* pénzügyi főtanácsos, Eperjesen a pénzügyi számvevőség ügykezelését vizsgálta az elmúlt héten.

* **Az állami erdészethetnél** *Levitzy Albert* főerdőtanácsosi címmel és jelleggel felruházott erdőtanácsos, a ki a földművelésügyi ministeriumban tesz szolgálatot, kinevezett főerdőtanácsossá. *Levitzy Albert* 1874 óta van állami szolgálatban. 1853-ban született és 1902-ben lett erdőtanácsos.

* **A dohányjövédék köréből.** *Tillmann Lajos* kir. tanácsos, a Budapest-erzsébetvárosi m. kir. dohánygyár igazgatója, a VI. fizetési osztályba sorozott igazgatóvá lett előléptetve.

* **Halálozások.** *Pápay Károly* m. kir. pénzügyi számvizsgáló, a budapest-vidéki pénzügyigazgatóság mellé rendelt számvevőségéknél, 45 éves korában meghalt Budapesten. *Ináncsi Ebeczky Jenő*, keresk. ministeri segédhivatali főigazgató, 58 éves korában Budapesten meghalt.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: **Csikvári Jákó.**
(Lakás: Maglód, Pest megye.)

Franklin-Társulat nyomdája. (Budapest IV., Egyetem-utca 4. sz.)